

Vuur

John Boyne bij Meulenhoff:

Dief van de tijd
De jongen in de gestreepte pyjama
De scheepsjongen
Het winterpaleis
Noah Barleywater gaat ervandoor
De witte veer
De vreselijke belevenissen van Barnaby Rook
Het victoriaanse huis
De jongen die zijn vader zocht
De grote stilte
De jongen op de berg
Wat het hart verwoest
Een ladder naar de hemel
Mijn broer heet Jessica
Toen de wereld brak

Elementen-cyclus:

Water

Aarde

Vuur

John Boyne

Vuur

Deel 3 van de Elementen-cyclus

ROMAN

Vertaald door Anke Frerichs

MEULENHOF

ISBN 978-90-896-8265-9
ISBN 978-94-023-2426-6 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Fire*
Omslagbeeld en -ontwerp: © DPS Design & Prepress Studio/
ArcAngel / Shutterstock
Auteursfoto: © John Rich Gilligan
Zetwerk: Mat-Zet bv, Weesp

© 2024 John Boyne
© 2025 Nederlandse vertaling Anke Frerichs en Meulenhoff
Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

1

Toen ik twaalf jaar was werd ik levend begraven op een bouwplaats.

Sindsdien heb ik claustrofobie en probeer ik onder andere liften te vermijden. Maar vanochtend zijn werklieden de trap in het ziekenhuis aan het repareren en moet ik wel met de lift naar het brandwondencentrum. En alsof dat niet erg genoeg is, ben ik niet de enige.

In een hoek van de lift staat een jongen van hooguit veertien. Hij oogt gespannen en tikt met zijn rechtervoet dwangmatig ritmisch op de vloer. Ik probeer aan zijn houding af te lezen of hij een dierbare gaat bezoeken dan wel zelf voor een consult komt. Ik denk het eerste. Naast hem staat een zware man met een stevige stoppelbaard op zijn kin en onderkin, naar ik aanneem zijn vader. Als onze ogen elkaar kruisen, kijkt hij me even aan en dan gaat zijn blik omlaag, naar mijn borsten. Daar blijft hij naar staren terwijl we op-

stijgen in de wervelkolom van het gebouw. Dan kijkt hij weer op en neemt mijn gezicht in zich op, alsof hij staat af te wegen of hij – als hij de kans zou krijgen – met me naar bed zou gaan. Als hij vervolgens opzij kijkt en gaapt, kan ik alleen maar concluderen dat ik zijn strenge toets niet heb doorstaan.

Ze stappen uit op de vierde verdieping – Nefrologie – en ik blijf staan tot de zesde. Ik voel het zweet op mijn rug kriebelen en slaak een zucht van opluchting als de deuren eindelijk opengaan. Een eindje verderop zie ik Louise Shaw staan, de verpleegkundige die er het langst werkt en de enige op het werk met wie ik min of meer bevriend ben, en Aaron UMBER, een student geneeskunde die heeft gekozen voor een coschap van drie maanden in mijn team, wat niet verplicht en nogal ongebruikelijk is. Ik ben zijn leidinggevende, maar om een of andere reden irriteert zijn aanwezigheid me al sinds zijn eerste dag. Er is niets op zijn manieren aan te merken, hij werkt hard en heeft aandacht voor onze patiënten, dus er is geen enkele reden voor die antipathie, maar toch reageer ik steeds kortaf als de arme ziel iets zegt.

‘Goedemorgen,’ zegt Louise, die het elke ochtend weer klaarspeelt niet alleen minstens tien dossiers voor me mee te torsen, maar ook een bekertje koffie en een KitKat. Ze zit tegen haar pensioen aan en ik vrees dat geen enkele opvolger zo attent voor me zal zijn als zij. ‘Een latertje?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Hoezo?’

‘Je ziet er moe uit.’

‘Je wordt bedankt. Altijd een fijn begin van de dag als je te horen krijgt dat je er belabberd uitziet.’

‘Ik zeg niet dat je er belabberd uitziet,’ zegt ze, met een spoortje van een Iers accent. ‘Ik zeg dat je er moe uitziet. Dat is niet hetzelfde.’

‘Nou, ik lag anders wel om tien uur in bed,’ zeg ik en dat klopt ook wel, maar ik was niet alleen, dus misschien verklaart dat die vermoeide aanblik. Ik kijk Aaron aan, die weer met zo’n verontrustende blik naar me staat te kijken, alsof hij vermoedt dat ik eigenlijk geen mens ben, maar een bezoeker van een andere planeet, en dan niet van het vriendelijke soort. Ik heb me al eens afgevraagd of hij misschien verliefd op me is. Ik ben per slot van rekening pas zesendertig, en als ik de media moet geloven zijn jongemannen zoals hij tegenwoordig geobsedeerd door het idee van seks met oudere vrouwen. Maar afgezien van het feit dat ik zijn meerdere ben, maakt hij geen schijn van kans, want hij is in de verste verte niet mijn type. Niet dat hij onaantrekkelijk is – integendeel, hij ziet er best goed uit als dat je smaak is, met donkerblond haar dat aan de zijkanten is opgeschoren en bovenop wat langer, en scherpe grijze ogen – maar hij is dertien jaar jonger dan ik en ik ben niet meer met iemand van drieëntwintig naar bed geweest sinds ik zelf drieëntwintig was en ik ben niet van plan dat ooit nog eens te doen.

‘Wat vind jij, Aaron?’ vraag ik. ‘Zie ik eruit als een dweil?’

‘U ziet er prima uit, dokter Petrus,’ zegt hij, en er verschijnt een blosje op zijn wangen door de botheid van mijn vraag.

‘Prima, meer niet?’

‘Nee, u ziet er geweldig uit. Ik bedoel...’ Hij hapert, want ook die vraag vindt hij ongemakkelijk. Eén voordeel van deze tijd, waarin iedereen constant hoopt de ontvangende partij te zijn van een opmerking die voldoende grensoverschrijdend wordt geacht om bij HR te rapporteren, is dat gesprekken tussen collega’s, in het bijzonder als ze niet van hetzelfde geslacht zijn, over het algemeen zakelijk blijven. En dat vind ik helemaal niet erg.

‘Laat haar maar kletsen,’ zegt Louise met een moederlijke glimlach tegen Aaron, en dan richt ze zich weer tot mij. ‘Deze zijn voor jou,’ zegt ze en ze wil me de stapel dossiers aangeven. ‘Niks bijzonders. Testuitslagen, evaluaties, rapportage van de nachtploeg, enzovoorts.’

‘Wil je die alsjeblieft op mijn bureau leggen, Aaron?’ vraag ik. De koffie en de KitKat pak ik wel aan en ik kijk hem na terwijl hij de gang door snelt. Zijn gympen hebben hun beste tijd gehad en de broek van zijn ziekenhuispak is te kort, want hij is vrij lang, waardoor zijn enkels zichtbaar zijn. Maar misschien is dat nu wel de mode.

‘Hoelang zit ik nog met hem opgescheept?’ vraag ik als hij buiten gehoorafstand is.

‘Niet veel langer dan je met mij opgescheept zit,’ zegt ze. ‘Maar ja, als hij weg is, zal er natuurlijk een andere hij opduiken. En ook een andere ik. We zijn allemaal vervangbaar.’

‘Een andere jij is geen probleem. Maar een andere hij...’

‘Lief zijn,’ zegt ze, en ze is de enige die me op die manier

zou durven vermanen. ‘Hij is gewoon bang voor je. Je ziet eruit als een topmodel, je praat als een viswijf en dan ben je ook nog zijn baas. Dat is een angstaanjagende combinatie voor jongens van zijn leeftijd.’

‘Hij is geen jongen,’ zeg ik. ‘Hij is een man. Dat is niet hetzelfde.’

We nemen een paar details door van een huidtransplantatie die ik na de lunch ga uitvoeren. Het gaat om een jonge vrouw die is flauwgevallen door een hartritmestoornis en daarbij derdegraads brandwonden heeft opgelopen van het straalkacheltje dat als verwarming diende in haar flat, omdat ze niets beters kon betalen. Dan loop ik naar mijn werk-kamer en ik hoop dat Aaron daar niet op me zit te wachten. Mijn gebeden worden verhoord. Ik weet niet waar hij zich terugtrekt als ik hem niet rond loop te commanderen, maar hij is verdwenen. Ik stoor me aan de precisie waarmee hij de dossiers op mijn bureau heeft gelegd, en vervolgens stoor ik me ook aan het feit dat ik me daaraan stoor. Het is belachelijk dat ik me zo erger aan zijn efficiëntie.

Ik ga door mijn e-mails heen en stuur een paar korte, duidelijke antwoorden op berichten die dringend lijken. Een conferentie in Parijs, waar ik word gevraagd een paper te presenteren over de ethische aspecten van tijdelijke transplantaties van weefsel van overleden donoren. Een medisch tijdschrift dat me vraagt een artikel te beoordelen over de prevalentie van oedeem bij vijfenzestigplussers met letsel in de bovenste twee lagen van de dermis. Een aantal administratieve ziekenhuiszaken, zoals informatie over een

vergadering waar ik mag meepraten over de vraag waarop mijn afdeling nog kan bezuinigen om eraan bij te dragen dat de NHS kan blijven draaien op een budget van ongeveer drie Britse ponden per dag per patiënt. Er gaat een uur voorbij en het is bijna tijd voor mijn ronde van half elf, dus ik haal mijn sigaretten en aansteker uit mijn tas en loop terug naar die vervloekte lift. Onderweg kom ik Aaron tegen en ik zeg dat hij moet klaarstaan om me te vergezellen als ik terugkom.

Het is een warme ochtend en ik was van plan op mijn vaste plek in de schaduw van de luifel te gaan staan, maar dan zie ik op een bankje iets verderop – bij het beeld van de oprichter van het ziekenhuis, die in de negentiende eeuw betrokken was bij de slavenhandel, maar daar is nog niemand achter gekomen, dus vooralsnog mag het blijven staan – de jongen zitten die ik vanochtend in de lift zag. Hij is alleen en staart naar de grond met zijn ellebogen op zijn knieën, zijn hoofd in zijn handen. Ik weet dat het verstandiger zou zijn me om te draaien, in alle rust mijn sigaret op te roken en me mentaal voor te bereiden op de operatie van vanmiddag, maar als ik een jongen van zijn leeftijd zie die zo duidelijk verdriet heeft en er zo kwetsbaar uitziet, heb ik mezelf nu eenmaal niet in de hand.

‘Mag ik?’ vraag ik terwijl ik op hem afloop, en hij schrikt wel even, maar dan kijkt hij op en knikt ja. Zijn steile donkere haar valt over zijn wenkbrauwen, een beetje zoals dat van de Beatles in hun jonge jaren. Hij heeft gelukkig geen puistjes, maar zijn nagels zijn een gruwel om te zien. Ken-

nelijk kauwt hij erop als een puppy dat net tandjes krijgt op een bijtspeeltje. En ja hoor, terwijl ik ga zitten brengt hij zijn linkerhand naar zijn mond en valt gretig aan op zijn wijsvinger. Ik tik zijn hand zachtjes weg. ‘Laat dat,’ zeg ik met een glimlach, om hem te laten voelen dat ik het niet kwaad bedoel. ‘Je weet maar nooit wat voor bacteriën eronder zitten.’

‘Dat zegt mijn moeder ook altijd,’ antwoordt hij. ‘Ze zegt ook dat je van roken kanker krijgt.’

Ik kijk hem aan en trek een wenkbrauw op.

‘Wat aardig,’ zeg ik. Ik neem mijn eerste trekje en blaas de rook zijn kant op. Hij wappert de rook weg met zijn hand. Ik hou de brandende aansteker een paar seconden stil en geniet van het prachtige paarsblauw in de vlam, en dan klik ik het dekseltje dicht. Ik pak de sigaretten en bied hem er een aan.

‘Ik ben veertien,’ zegt hij op licht verwijtende toon. Sinds wanneer zijn tieners zo puriteins? Ik had op die leeftijd een sigaret aangenomen en er nog eentje achter mijn oor gestoken voor later.

‘Ik vertel het niet door, als jij het ook niet doet.’

‘Nee, dank u wel,’ zegt hij.

We zitten een poosje zwijgend naast elkaar. Als ik door krijg dat hij te verlegen is om iets te zeggen, neem ik het initiatief. Geen probleem. Ik ben geen kinderarts, maar weet wel hoe je een gesprek voert met jongens van zijn leeftijd. Ik heb me daar terdege in verdiept.

‘Jij stond vanochtend ook in de lift, toch?’ vraag ik. ‘Je

leek een beetje van streek. Was dat je vader die naast je stond?’

‘Ja.’

‘Ben je ziek? Ik vraag het niet zomaar. Ik ben arts. Ik werk hier.’

‘Nee, ik mankeer niks,’ zegt hij. ‘Ik kom voor mijn vriend. Het gaat niet zo goed met hem.’

‘Hoe heet je vriend?’

‘Harry Cullimore. Kent u hem?’

Ik schud mijn hoofd en neem nog een trekje van mijn sigaret. Die naam zegt me niets, maar het ziekenhuis telt bijna honderdtachtig bedden en ik kom zelden verder dan het brandwondencentrum en de SEH. Hij vertelt me dat Harry een maand geleden een niertransplantatie heeft gehad, maar die nier is afgestoten en nu moet hij weer dialyseren, totdat een of andere pechvogel een motorongeluk krijgt of onder een bus komt. Hij ligt nu al vijf dagen in het ziekenhuis vanwege complicaties die te maken hebben met een blaasontsteking en het ziet er nog niet naar uit dat hij snel wordt ontslagen. Als hij het woord ‘blaas’ zegt bloost hij en kijkt weg, wat ik aandoenlijk vind.

‘Lief van je dat je hem opzoekt,’ zeg ik.

‘Hij is mijn beste vriend,’ antwoordt hij schouderophalend. ‘We zijn met elkaar opgegroeid.’

De jongen is bijna in tranen en zijn machteloosheid raakt me.

‘En jij?’ vraag ik. ‘Hoe heet je?’

‘George,’ zegt hij.

‘George hoe?’

‘George Eliot.’

Ik schiet in de lach en vraag me af of hij een grapje maakt.

‘Wat is er?’ vraagt hij.

‘George Eliot?’ vraag ik. ‘Echt waar?’

‘Ja hoor,’ zegt hij. Die vraag heeft hij natuurlijk al vaker gehad. ‘De schrijfster. Ik weet het. Maar zij was een vrouw, toch? En ik niet, dus.’

‘Je heet echt zo?’

Hij knikt en ik heb geen reden om hem niet te geloven. Het zou raar zijn als hij zoiets zou verzinnen.

‘Ik heet Freya,’ zeg ik en ik steek mijn hand uit. Hij schudt mijn hand, al voelt hij zich duidelijk onwennig bij zo’n volwassen gebaar. Zijn handpalm is plakkerig van het zweet en ik veeg mijn hand zo onopvallend mogelijk af aan mijn rok. ‘Waar is je vader trouwens? Komt hij je ophalen?’

‘Nee, die moest terug naar zijn werk. Hij heeft me alleen hierheen gebracht en is even mee naar boven gegaan om Harry dag te zeggen. Ik neem straks de bus naar huis. U werkt zeker niet op de afdeling met nierpatiënten?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Brandwonden.’

‘U bedoelt: mensen die in de vlammen hebben gezeten?’

‘Onder andere, ja.’

Hij trekt een grimas die ik vaker zie als ik vertel wat mijn specialisme is. Ziektes horen erbij, maar verminkingen, vooral als ze door brand zijn veroorzaakt, vinden mensen lastig. Ze voelen medeleven met de slachtoffers, uiteraard, maar willen de misvormingen liever niet zien.

‘Zouden de dokters dingen voor hem verzwijgen?’ vraagt hij. ‘Harry, bedoel ik. Zou u dat te weten kunnen komen en aan me doorgeven?’

‘Nee, het spijt me,’ zeg ik. ‘Dat kan ik niet doen.’

‘Waarom niet? Hij is mijn beste vriend,’ herhaalt hij.

‘Dat snap ik. Maar er zijn regels voor de vertrouwelijkheid van gesprekken met patiënten. Je zult het aan je vriend zelf moeten vragen. Of aan zijn ouders. Hij zal je vast wel vertellen wat de artsen tegen hem hebben gezegd.’

Hij knikt. Hij heeft genoeg televisieseries gezien om te weten welke ethische normen er gelden in de medische wereld. Intussen voel ik dat zijn blik naar mijn benen gaat. Hij is net zo weinig subtiel als zijn vader in de manier waarop hij vrouwen begluurt, alleen minder ervaren. Het puntje van zijn tong komt uit zijn mond en ik weet dat hij op dit moment niet aan Harry denkt. Hij denkt aan seks. Maar tot mijn verbazing begint hij ineens te huilen.

‘Hé,’ zeg ik, terwijl ik mijn peuk uittrap met mijn gym schoen en een stukje dichters naar hem toe schuif. ‘Gaat het?’

‘Jawel,’ zegt hij en hij veegt de tranen van zijn wangen. ‘Sorry. Ik wil...’

‘Wat?’

‘Ik wil niet dat hij doodgaat.’

Ik laat me zelden leiden door mijn gevoelens. Ik blijf graag zakelijk in het contact met patiënten en hun familieleden. Ik wil ze niet betuttelen en ze ook geen valse hoop geven. Ik vertel de waarheid en vertik het een ongunstige

diagnose af te zwakken. Als ik te maken krijg met de emoties van kinderen die slachtoffer van een brand zijn, met blaren op hun huid, met misvormde gezichten, met verdoofde zenuwen of juist gillend van ondraaglijke pijn, dan zorg ik dat de ouders erbij zijn en een verpleegkundige – meestal Louise – en een van de kindertherapeuten van het ziekenhuis, en blijf ik van het begin tot het eind beheerst en professioneel. Dus het overvalt me een beetje dat de tranen van George een empathie in me losmaken die ik niet ken van mezelf en die ik, eerlijk gezegd, helemaal niet prettig vind.

‘De artsen van je vriend doen vast en zeker alles wat ze kunnen,’ zeg ik.

‘Gaan mensen vaak dood aan nierfalen?’ vraagt hij.

‘Dat komt voor,’ geef ik toe. ‘Het is een ernstige ziekte. Maar dat gebeurt meestal bij oudere mensen. Je vriend is jong en gezond van lijf en leden, dus dat is een pluspunt. Zijn lichaam gaat ertegen knokken.’

‘Hij ziet er niet gezond uit. Zijn gezicht is grijs en hij is zo slap als een vaatdoek. Hij kan op dit moment niet eens zelf uit bed komen.’

Er is niet veel wat ik kan zeggen om hem gerust te stellen. Doordat Harry al een nier heeft afgestoten, is de kans groot dat hij een volgende nier ook zal afstoten. Opeenvolgende transplantaties veroorzaken buitengewoon veel schade en zo’n jong lichaam is niet gemaakt om dat geweld te verdragen. Zonder een werkende nier zullen de organen die wél functioneren uiteindelijk niet in staat zijn het gebrek te

compenseren en zullen ze langzaam uitvallen. Natuurlijk zeg ik dit niet tegen George. Hij wil geen professionele visie, hij wil troost.

‘Het is mooi dat je zoveel om je vriend geeft,’ zeg ik. ‘Lief van je.’

Hij vermijdt zorgvuldig me aan te kijken. Tienerjongens willen nooit kwetsbaar overkomen op meisjes of vrouwen. Als ze met hun vrienden over ons praten, kunnen ze meedogenloos en denigrerend zijn, alsof we niet meer zijn dan lichamen, bestemd om te gebruiken of op te experimenteren voor hun genot, maar als ze alleen zijn met iemand van het andere geslacht steken hun intrinsieke doodsangst en algehele gebrek aan ruggengraat de kop op. Het zijn monsters, stuk voor stuk, zonder een greintje fatsoen.

‘Ik heb ook wel eens patiënten van jullie leeftijd,’ zeg ik en ik leg voorzichtig een hand op de zijne. Ik wil hem niet weggagen. Zijn huid is ongelooflijk zacht. ‘En die voelen zich altijd een stuk beter als ze weten dat er mensen zijn die om hen geven. Jij zou nu met je andere vrienden ergens daarbuiten kunnen rondhangen en pret maken. Maar in plaats daarvan ben je hier. Hij boft met jou.’

Ik wil hem eigenlijk iets vragen, maar vanmorgen bij het wakker worden heb ik mezelf beloofd dat ik die vraag nooit meer aan iemand zou stellen. Als ik die belofte al binnen een paar uur zou breken, zou dat blijk geven van een totaal gebrek aan wilskracht. Dus ik kijk alleen maar even op mijn horloge en sta op. Ik moet gaan. Rondes lopen.

‘Hou je taai, George Eliot,’ zeg ik. Als ik me omdraai en

wegloop, voel ik dat hij me nakijkt. Hij is van streek omdat hij zich zorgen maakt om zijn vriend, maar hij is ook een jongen van veertien en zijn hormonen laten hem geen moment met rust. Ik ben bijna bij de schuifdeuren en spoor mezelf aan door te lopen en naar binnen te gaan, terug naar de lift, en hem met rust te laten.

Maar op dat moment denk ik aan Arthur en Pascoe, aan de grotten die verspreid liggen langs de kust van Cornwall, aan de nacht waarin ik bijna stierf, en dan breekt mijn verzet. Ik sta stil, kijk even naar de grond, doe mijn ogen dicht en slaak een berustende zucht. Als ik ze weer opendoe en me omdraai, kijkt George de andere kant op, opgelaten omdat ik zag dat hij naar me staarde, en loop ik naar hem terug.

Hij heeft niets te vrezen. Als iemand bang zou moeten zijn, ben ik het.

Een dokter in een brandwondencentrum zou per slot van rekening moeten weten hoe gevaarlijk het is met vuur te spelen.

2

Ik heb de naam Vidar nooit eerder gehoord, dus ik vraag Aaron hem te googelen terwijl we de trap af lopen. Hij tikt snel wat op zijn telefoon en zegt vervolgens dat Vidar de Noorse god van de wraak was. Dat lijkt me wel toepasselijk in de context van het gesprek dat ik voor ogen heb met de ouders van een vierjarig kind dat ik zojuist heb behandeld.

‘Hoe goed ben je met kinderen?’ vraag ik.

‘Goed, ik hou van kinderen,’ zegt hij. ‘Ik kan er alleen heel slecht tegen als ze pijn hebben.’

‘Als ze geen pijn hadden, zouden ze hier niet zijn,’ antwoord ik. ‘Ze komen heus niet voor hun lol naar een ziekenhuis. Het is geen Euro Disney.’

Zijn blik zegt me dat hij net zo’n sarcastisch antwoord in gedachten heeft, maar nog niet de moed heeft het hardop te zeggen.

Als we bijna op de tweede verdieping zijn vertel ik hem

over de vorige bezoeken van het jongetje aan het ziekenhuis. Hij is afgelopen jaar twee keer op de SEH behandeld, eerst voor een gebroken pols (links) toen hij van zijn driewieler was gevallen, en de tweede keer voor een geperforeerd trommelvlies (rechts) nadat hij een potlood zo diep in zijn gehoorgang had gestoken dat er een scheur in het membraan was ontstaan.

Nu, nog geen drie maanden later, is hij er alweer, met een diepe brandwond aan zijn rechterhand. Hij zou zijn hand thuis op een kookplaat van het elektrische fornuis hebben geduwd. In zijn dossier is niets te vinden wat wijst op een nader onderzoek naar het welzijn van het kind na het tweede incident, maar het feit dat hij zo snel al voor de derde keer hier is, doet wel alarmbellen rinkelen.

‘Dat klinkt niet als iets wat een kind zou doen,’ zegt Aaron. ‘Kinderen zoeken pijn niet op. Ze rennen ervan weg.’

‘De meeste kinderen,’ zeg ik.

‘Alle,’ zegt hij met klem.

‘Ja, klopt,’ geef ik toe. Iedereen kan zijn hand per ongeluk op een kokendhete plaat leggen, maar de natuurlijke aversie van het lichaam tegen trauma maakt het fysiek onmogelijk die hand daar te houden, net zoals we niet in staat zijn onszelf te wurgen of onszelf te dwingen onder water te blijven in een badkuip. ‘Zo’n diepe brandwond kan hij alleen maar hebben opgelopen als iemand hem heeft vastgehouden.’

‘Christus,’ zegt hij met een uitdrukking van afschuw op zijn gezicht, en ik zie dat zijn reactie niet gespeeld is, maar

dat hij het echt meent. ‘Je vraagt je af wat voor iemand een kind opzettelijk pijn zou doen.’

‘Je hebt dus nog niet meegelopen bij Kindergeneeskunde,’ zeg ik. ‘Daar zul je precies het soort mensen zien die zulke dingen doen. In de meeste gevallen worden ze “ouders” genoemd.’

‘Maar niet altijd.’

‘Nee.’

De vader van het jongetje is een Zweed met de naam Börje. Hij oogt gespannen als ik kom aanlopen door de gang, en terecht, want als hij denkt dat ik in een of ander belachelijk verhaal ga trappen dat hij heeft verzonnen om die brandwond te verklaren, dan is hij niet goed wijs. Ik neem niet eens de tijd om hem te begroeten, maar verwijs hem enkel met een vingerbeweging naar een kamer vlakbij, waar zijn vrouw, Sharon, al is gaan zitten met het jongetje op schoot. Het kind is erg rustig, met een fopspeen in zijn mond, zijn ogen half dicht, zich nauwelijks bewust van zijn omgeving. Af en toe laat hij een zacht, gewond gekerm horen, als een dier dat vastzit in een val en langzaam de wil verliest om door te vechten.

Hij is uitgeput door de hele beproeving en de medicatie. Zijn centrale zenuwstelsel maakt overuren om ervoor te zorgen dat hij in slaap valt. Toen ik de brandwond eerder onderzocht, was er al een grote blaas op zijn handpalm ontstaan, en door de schade aan de subcutane bloedvaten was de huid wit en doorschijnend als albast geworden. Gelukkig heeft de dienstdoende verpleegkundige hem een spuitje ge-

geven om de pijn te verlichten, een pijn die ondraaglijk moet zijn geweest, maar zelfs deze verpleger, die waarschijnlijk dagelijks schokkende verwondingen ziet, leek van streek door het lijden van het kind. Ik gaf hem aanwijzingen voor het schoonmaken en verbinden van de wond, en voor de behandeling met een zilversulfadiazinekuur. Daarna vroeg ik om een vertrouwelijk gesprek met de ouders om duidelijk te krijgen wat er precies is gebeurd waardoor hun zoon nu hier is.

‘Goed, wat is er gebeurd?’ val ik met de deur in huis. En ik voeg eraan toe: ‘Deze keer.’

Op de tafel in het midden van de kamer staat een zilveren houder met tissues. Aan de muur hangt een portret van de koning en de koningin, en hun gezichten zeggen dat alles goed komt. Dit is de kamer waar we mensen ontvangen die we moeten vertellen dat een dierbare is overleden. Waar de artsen van de SEH geschokte familieleden uitleggen waarom ze een leven niet hebben kunnen redden, hen overdragen aan ondersteunend personeel dat kan uitleggen hoe het verder gaat, waarna ze zelf de kamer ontvluchten op zoek naar patiënten die nog wel ademen. Ik ga zitten, maar zie dat Aaron bij de muur blijft staan met zijn armen over elkaar, voor zijn doen een ongewoon agressieve houding. Hij richt zijn aandacht op het kind en kijkt naar hem met echte compassie op zijn gezicht. Ik vraag me af of hij met zo veel empathie een goede arts zal worden, of juist een heel slechte.

‘Hij was aan het spelen,’ zegt Börje. ‘Aan het kijken hoe lang hij zijn hand op de kookplaat kon houden.’

Zijn Engelse uitspraak is bijna perfect, met een heel licht Scandinavisch accent.

‘Dat gaat er bij mij niet in,’ zeg ik hoofdschuddend. ‘Dat kan geen mens, laat staan een kind. Dus ik vraag het nog een keer: wat is er gebeurd? En nu de waarheid, graag.’

Börje kijkt naar de vloer. Hij heeft een tatoeage op zijn nek, die onder zijn poloshirt doorloopt naar zijn rug. Het zijn touwen, maar ik weet niet waar ze voor staan. Hij is een stevig gebouwde man, met een kaalgeschoren hoofd, een brede nek, gespierd, met schouders die zowat uit het katonnen shirt puilen. Ik zie in het dossier van zijn zoontje dat hij bouwvakker is en dat verklaart misschien mijn spontane antipathie, vanwege de associatie met Arthur en Pascoe, en met die bouwplaats in Cornwall waar ze me levend begroeven. Maar ik ben niet bang van hem. Ik ben niet bang van mannen. Als iemand zich zorgen zou moeten maken, zijn zij het.

‘Bij tijd en wijle is hij een ondeugd,’ licht Börje toe. Ook uit zijn woordkeus blijkt dat hij de Engelse taal niet tot in de puntjes beheerst, want ik zou niet weten wanneer ik zo’n oubollige typering van een kind heb gehoord. Vidar maakt een snuivend geluidje in zijn moeders armen, ergens tussen slapen en waken. Hij heeft geen idee wat er gaande is, hij weet alleen maar dat hij eerder vreselijke pijn heeft gehad, dat hij nu vergaat van de pijn, en dat hij nog wel vaker pijn zal hebben. Zo is zijn leven. Zo is het vermoedelijk al sinds de dag dat hij geboren werd.

‘Uw zoon heeft derdegraads brandwonden,’ zeg ik. ‘De

kans bestaat dat hij het gevoel in zijn hand nooit meer helemaal terugkrijgt.’

Op het gezicht van de man verschijnen in één keer angst, trauma en berouw. De razernij waarmee hij zijn zoon dit heeft aangedaan, om wat voor reden dan ook, is weggezakt, en hij ziet met eigen ogen wat hij heeft aangericht. Dit gaat niet goed aflopen voor hem, zeg ik bij mezelf, en met een beetje leedvermaak neem ik me voor hem stevig aan de tand te voelen. Ik wil dat hij zich net zo ellendig gaat voelen als dat weerloze kind. Hij zal geleidelijk gaan beseffen dat ik weet wat hij heeft gedaan en dat ik hem daarvoor zal laten boeten. Als ik klaar ben, bel ik de politie en laat ik hem arresteren. Ik zal tegen hem getuigen in de rechtbank, zoals ik al zo vaak heb gedaan. Ik zal alles doen wat ik kan om ervoor te zorgen dat hij zijn zoon nooit meer pijn doet.

‘We moeten naar huis,’ zegt Börje met trillende stem. De hypocrisie waarmee de tranen in zijn ogen wellen maakt me misselijk.

‘Nee, nog niet,’ zeg ik, want ik wil dat hij begrijpt dat niet hij het laatste woord heeft, maar ik. ‘Ik moet weten wat er precies gebeurd is. Dit is uw laatste kans om me de waarheid te vertellen.’

‘Dat heb ik al gedaan,’ beweert hij. ‘De kookplaat, de elektrische...’

‘Kinderen zijn niet in staat zichzelf zo’n ernstig trauma te bezorgen,’ zeg ik streng en op luide toon. ‘Het is idioot dat u dat alleen al dént.’

Ik bedoel trauma in medische zin, uiteraard, niet emotio-

neel. Al kan ik alleen maar bevroeden hoeveel leed dit jongetje in zijn korte leven te verduren heeft gehad. Waarschijnlijk gelooft hij dat hij enkel op deze wereld is gekomen om pijn te lijden, en verlangt hij naar verlossing. Hij schreeuwt nu in de armen van zijn moeder en probeert rechtop te zitten, maar als zij probeert hem te troosten steekt hij ineens zijn armpjes uit naar zijn bruto van een vader. Dan gaat er een pijnscheut door zijn hand en barst hij in wanhopig huilen uit. Dit heb ik vaker gezien. Hij wil naar Börje, want als hij zijn vader ervan kan overtuigen dat hij voortaan braaf zal zijn, dan zal die hem misschien nooit meer pijn doen.

‘Hoelang moeten we hier nog blijven?’ vraagt de moeder, Sharon, en ik bekijk haar nu pas echt goed. Ze is Brits, alle-daags en te zwaar, wat ze probeert te verdoezelen met haar kleding. Ze heeft een droge huid en donkere wallen onder haar ogen. Ze is jonger dan ik, maar zou voor tien jaar ouder kunnen doorgaan. Ik vraag me af hoe ze ermee kan leven dat die man, haar echtgenoot, degene met wie ze ooit uitging, met wie ze kon lachen, op wie ze verliefd werd, met wie ze naar bed ging, op vakantie ging, van wie ze zwanger werd en met wie ze een kind kreeg – hoe ze kan aanzien dat hij haar zoontje zo mishandelt.

‘Zo lang als nodig is,’ zeg ik, nu op mildere toon, want ik wil het niet nog moeilijker voor haar maken dan het vermoedelijk al is.

‘Dit is de derde keer dat Vidar hier is, Mrs Forsberg. Dan gaan wij ons zorgen maken.’

‘Hij is een rakker,’ zegt Börje.